

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **CET 21 spol s r.o.**, se sídlem Praha 5, Kříženeckého nám. 1078/5, IČO 45800456, zastoupen JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Praha 6, Zavadilova 1925/15 proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6 o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.4. 2008, sp.zn. 2008/274/HOL/CET, č.j.: hol/3397/08,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč pro porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zák.č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů v platném znění (dále jen „mediální zákon“), neboť se odvysílání pořadu „Kriminálka Miami“ dne 24.1. 2008 od 17:35 hod. na programu NOVA dopustil porušení povinnosti nezařazovat do vysílání v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Zároveň žalovaná rozhodla o lhůtě splatnosti a místě plnění a o nákladech správního řízení.

Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost s tím, že skutkový stav nemá oporu ve správním spisu. Podle žalobce je žalované rozhodnutí vnitřně rozporné, vykazuje textové a formulační nedostatky a nejasnosti, takže z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s podklady pro rozhodnutí, zejména se zvukově obrazovým záznamem odvysílaného pořadu a vyjádřením žalobce k oznámení o zahájení správního řízení. Podle výroku žalovaného rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta za odvysílání pořadu, z odůvodnění rozhodnutí ani ze správního spisu však není zřejmé, že by

se žalobce dopustil odvysíláním pořadu porušením povinnosti zařadit do vysílání v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. upoutávky, jak to žalovaná uvedla ve výroku rozhodnutí. I kdyby tedy bylo prokázáno, že žalobce zařadil pořad „Kriminálka Miami“ v inkriminované době, nelze z toho usuzovat, že by současně porušil povinnost zařadit v předmětné době upoutávku na tento pořad a přitom je z výroku zřejmé, že i za to byla žalobci uložena pokuta.

K tomuto žalobnímu bodu žalobce dále tvrdil, že v části I. písm. a) odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaná uvádí 7 nejzásadnějších údajně násilnických scén, následně v části III odůvodnění uvádí, že problémové části pořadu jsou z těchto 7 scén jen 3, a sice scéna vraždy, scéna z pitevny a scéna přiznávání pachatele. Podle žalobce je nesporné, že scény v pořadu zařazeny byly, ale popis scén a jejich hodnocení neodpovídá obsahu zvukově obrazového záznamu pořadu (dále jen „záznam“). Žalobce dále tvrdil, že film neobsahuje sexuálně explicitní scény, jak žalovaná uvedla v části II odůvodnění. Ve stejné části odůvodnění žalovaná poukazuje na to, že odvysíláním pořadu mohlo dojít k ohrožení mj. morálního vývoje dětí, v části III odůvodnění žalovaná provádí definici pojmů, mj. „mravního vývoje“, přičemž pojem „mravní“ vyložen ani zmíněn není, žalovaná se pouze vyslovuje k výkladu slova „morální“. Žádné z vytýkaných jednání však pod tento pojem nepodřazuje. Podle žalobce z žalovaného rozhodnutí ani z žádného z provedených důkazů není patrné, jak mohl ohrozit pořad fyzický a mravní vývoj dětí a mladistvých, ačkoliv to žalovaná tvrdí.

Žalobce dále namítal, že ve správním řízení došlo k vadě řízení spočívající v absenci skutkového materiálu pro skutkový závěr žalované. To mohlo ovlivnit zákonnost z rozhodnutí. Podle žalobce konkrétně chybí podklady pro závěr žalované o tom, že se žalobce dopustil vytýkaného porušení zákona zařadit v předmětné době do vysílání upoutávku, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Dále chybí podklady pro závěr žalované, že žalobce mohl odvysíláním pořadu ohrozit fyzický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalobce také namítal, že postupoval při zařazení pořadu v legitimním očekávání. K tomu poukázal na upozornění, kterého se mu dostalo podle § 59 mediálního zákona k odvysílání pořadu „Big Brother“ dne 21.10. 2005, přičemž ale toto správní rozhodnutí dosud nenabývalo právní moci. Stejně tak, jako v případě pořadu „Střepiny Annonce“, pořadu „Kriminálka Las Vegas“, odvysílaného dne 17.5. 2007, když navíc v posledně zmiňovaném případě bylo rozhodnutí žalované doručeno žalobci až po odvysílání pořadu „Kriminálka Miami“. V případě zmíněném v žalovaném rozhodnutí, a sice u filmu „Záhada vyvoleného“, jde o věc, která je v současné době předmětem kasačního řízení u Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS). Dále tvrdil, že byl žalovanou upozorněn na obsah upoutávky na horror „Texasský masakr motorovou pilou“. Z toho dovodil, že nedílnou součástí upozornění bylo právě to, že upoutávka byla vysílána v časovém pásmu sobota 12:00, a proto se pro příště vyvaroval toho, aby pořady a upoutávky s takovýmto obsahem byly zařazovány v uvedenou hodinu v den pracovního klidu. Podle žalobce upozornění, která v napadeném správním rozhodnutí žalovaná zmiňuje, nemohla plnit preventivní funkci ve smyslu rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp.zn . 7Ca 32/2007, žalobci nebyla dána možnost své jednání změnit, závadný stav napravit a vyhnout se uložení trestu. Na druhé straně je evidentní, že pokud byl žalobce upozorněn na to, že ve vysílacím čase sobotního poledne je třeba předpokládat i přítomnost diváků nemladších věkových kategorií, zařadil pořad „Kriminálka Miami“ do vysílání v podvečerní hodinu právě v legitimním očekávání, že vytýkané povinnosti neporušuje.

Podle žalobce žalovaná postupovala nezákonně a překročila meze správního uvážení při ukládání pokuty, přičemž skutkový stav nemá dostatečnou oporu v provedených důkazech, resp. závěr učiněný z nich neplyne. K tomu žalobce poukázal na základní kritéria, kterými je

žalovaná při ukládání pokut vázána podle § 61 odst. 2, 3 mediálního zákona s tím, že je zjevné, že žalovaná podle tohoto ustanovení nepostupovala, o některých základních kritériích se zmínila jen obecně a jiné nevzala v úvahu, popř. se s nimi nedostatečně vypořádala. Z žalovaného rozhodnutí je patrné, že žalovaná nejprve posuzovala povahu vysílaného programu, pokud však žalovaná uvedla, že jde o program zaměřený na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy a že je snahou provozovatele přilákat k obrazovkám maximální počet diváků, nemá tento závěr žádnou oporu v provedeném dokazování ani ve spisu. Snaha přilákat co nejvíce diváků nic nevypovídá o tom, jestli jde o program plnoformátový, tématický, ba i TV či jiný. Navíc program NOVA není zaměřen na určitou skupinu obyvatel a zejména ze skutečnosti, že program je plnoformátový, nelze bez dalšího dovodit snahu provozovatele přilákat k obrazovkám maximální počet diváků. Pokud žalovaná uvedla, že žalobce provozuje celoplošné vysílání, mělo se snad jednat o posouzení kritéria rozsahu vysílání, pokud žalovaná uvedla, že se jedná u žalobce o provozovatele s velmi vysokým podílem sledovanosti na mediálním trhu, zřejmě chtěla toto tvrzení podřadit pod kritérium postavení provozovatele na mediálním trhu. Žalovaná vzala při hodnocení v úvahu povahu pořadu. K tomu žalobce namítal, že žalovaná překročila meze správného uvážení, neboť toto kritérium není uvedeno mezi těmi, jež musí vzít žalovaná v úvahu. Úvaha žalované uvedená v části IV odůvodnění žalovaného rozhodnutí, která je podřazena pod povahu pořadu, neodpovídá obsahu tohoto pojmu a to ani z hlediska obecného významu českého jazyka. U hodnocení možného ohrožení dětí, zejména s ohledem na to, že k tomuto hodnocení žalovaná přistoupila z pohledu rodičů a veřejnosti a životních a rodičovských zkušeností jednotlivých členů Rady, žalobce namítal, že v tomto hodnocení chybí objektivizující hledisko a že ve správním spise není obsažen podklad, který by tento závěr osvědčoval. K tomu žalobce poukázal na § 4 odst. 2 mediálního zákona s tím, že žalovaná není orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu televizního vysílání, jako je tomu v případě Rady české televize, a proto nepostačuje, aby žalovaná hodnotila pořad pouze z hlediska části veřejnosti a části rodičů, a to i kdyby takové hodnocení mělo oporu ve spisu. Pokud by žalovaná takové hodnocení prováděla, musela by vzít v úvahu nejen názory části veřejnosti a rodičů. Pokud žalovaná hodnotila míru zavinění, pak žalobce namítal její závěry jako překvapující, jednak s ohledem na obsah upozornění „Texasský masakr motorovou pilou“ a jednak proto, že za hlavní vysílací čas dosud považoval čas od 19:00 do 22:00 hod. Den a čas vysílání pořadu tak nelze z důvodů uvedených žalovanou v rozhodnutí považovat za přitěžující. Žalovaná zejména nepřihlédla k závažnosti věci, neboť z obsahu záznamu je zřejmé, že shledané porušení zákona není v takové intenzitě, vražda je pouze naznačena a to ještě v tlumeném světle a rychlém sledu, zločin je upozaděn a v popředí jsou atraktivní kriminalistické metody. Z obsahu pořadu je zjevné, že zločin je zavrženíhodným činem, který je policií díky účinným metodám vyšetřen a pachatel je zatčen. Je otázkou, zda vytýkané scény mohou působit děsivě či nikoliv s ohledem zejména na vysílací hodinu pořadu. Tím se však žalovaná vůbec nezabývala. Podle žalobce žalovaná příliš přísně hodnotí jednotlivé scény a v některých případech jde dokonce jen o spekulace. Např. scéna v 17:43 min., v níž je patrné, že muž byl napaden zezadu, ale v záběru není vůbec vidět, co se mu děje, to, že byl probodnut v záběru není. Záběr na podříznuté hrdlo je letmý a je snímán téměř potmě. Scéna v 17:45 min. – vypálený cejch, je v záběru v polodetailu, nepůsobí nijak děsivě. Scéna v 17:57 min. z pitevný – zde je patrné, že nejde o násilnou scénu. To, že došlo k otevření hrudníku a opětovném sešití, je pouhou spekulací žalované. Scéna v 17:59 min. neobsahuje zvuk stříkající krve, je to pouhá spekulace, nic takového v pořadu není obsaženo. Scéna v 18:18 min. – vytýkané přiznání pachatelky též není podle žalobce zobrazením násilí, vytýkaná scéna v 18:19 min. je zobrazena v příšeří, téměř ve tmě a v poslední scéně v 18:23 min. opět jde o rychlé a citlivé záběry. Žalobce namítal, že všechny vytýkané scény jsou zasazeny do kontextu pořadu a nejsou vysílány tak, aby byl divák zaskočen. Pokud snad některé scény lze označit jako

důsledek násilí, nejde o zobrazení samoúčelné, ale opodstatněné. Žalovaná při posouzení věci pominula celkové vyznění pořadu, kdy oběť skrývala svou identitu, protože byla nebezpečným zločincem, který měl být odsouzen a mladík se chtěl pomstít za utrpení matky, která však chce vzít vinu na sebe. Zločin je ale vypátrán a mladík je zatčen. Zločin není odměněn, ale potrestán a v tom je i mravní poselství předmětného dílu pořadu. Žalobce k tomu poukázal na to, že žalované je z její úřední činnosti znám holandský kvalifikační systém audiovizuální produkce Kijkwijzer, který se používá od počátku roku 2001, a který vychází z dlouholetých zkušeností psychologů, psychiatrů, rodičů a veřejnosti a zabývá se jednotlivými nežádoucími typy chování s ohledem na věkové skupiny diváků. V případě zobrazení násilí je přiřazena minimální věková hranice 12 let, pokud by však bylo působeno vážné zranění, je přiřazena věková hranice 16 let. Pro extrémně hororové efekty je stanovena hranice 12 let věku. Ačkoliv žalobce namítal, aby žalovaná vzala v úvahu i to, že pořad je vysílán na Slovensku od 15 let a v Německu od 12 let, nevzala žalovaná tuto námitku v úvahu. Pokud žalovaná na str. 7 rozhodnutí argumentuje Evropskou úmluvu o přeshraniční televizi a ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, je třeba tento zájem vážit oproti zájmu skupiny osob, které jsou sice mladší 18 let, ale starší 15 a 16 let a neměly by být diskriminovány proto v přístupu k umělecké tvorbě a informacím ve smyslu čl. 15, čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle žalobce žalovaná nevzala v úvahu všechna základní kritéria uvedená v § 61 odst. 2, 3 mediálního zákona.

Žalobce navrhl, aby soud pokutu moderoval v případě, že dospěje k závěru, že rozhodnutí je přezkoumatelné a že se žalobce porušení povinnosti dopustil a sice tak, aby od pokuty upustil nebo ji výrazným způsobem snížil. Tvrdil, že žalovaná v obdobných případech rozhoduje jinak, u ostatních provozovatelů vysílání takovéto žánry pořadů ponechává bez jakékoliv výtky, případně s nižšími pokutami, a dochází tak k neodůvodněným rozdílům. Také u žalobce se dosud udělené (byť nepravomocné) nebo zmoderované pokuty za obdobné porušení zákona pohybovaly v částce od 100.000,- Kč do 250.000,- Kč, jak je patrné i z obsahu žalovaného rozhodnutí. Při úvaze o moderaci pokutu žádal soud, aby s ohledem na obsah záznamu, dospěl k závěru, že k porušení zákona nedošlo v takové intenzitě, jak uvedla žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, případně uloženou pokutu snížil či upustil od potrestání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázala na to, že v oznámení o zahájení správního řízení i v rozhodnutí jsou uvedeny všechny náležitosti a fakta popisující skutkový děj a rovněž je zřejmá příčinná souvislost mezi nimi. Skutkový děj je vymezen časově i popisem závažných skutečností z pořadu. Žalovaná měla za to, že žalobce pochopil vůči kterému pořadu směřuje sankce a že využití citace celého ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona ve výroku napadeného rozhodnutí neznamena, že by rozhodnutí nesměřovalo jen vůči pořadu „Kriminálka Miami“. To je zřejmé, jak z výroku, tak z odůvodnění rozhodnutí. Obdobně uváděla žalovaná i k námitce vady řízení spočívající v chybějícím skutkovém materiálu pro skutkový závěr a zdůraznila, že výrok rozhodnutí obsahuje pojem „upoutávka“ jenom proto, že bylo plně odcitováno ustanovení zákona, které bylo žalobcem porušeno. K porušení zásady legitimního očekávání uvedla, že žalovaná již v minulosti uložila mnoho sankcí za porušení předmětného zákonného ustanovení. K tomu žalovaná poukázala na rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 4As 34/2007. S poukazem na další judikaturu správních soudů žalovaná konstatovala, že k naplnění účelu ust. § 59 mediálního zákona plně postačí, pokud byl žalobce na porušení předmětné povinnosti již upozorněn, a to již při prvním porušení této povinnosti nebo

v následných případech již zahájením řízení o uložení pokuty. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se žalobci dostalo opakovaně, byť v souvislosti s jiným typem pořadu. K překročení mezí správního uvážení při ukládání pokuty a nedostatku skutkového stavu žalovaná poukázala na soudní praxi, z níž je zřejmé, že při stanovení výše pokuty přihlíží ke všem zákonným kritériím, avšak v rozhodnutí nemusí uvést ta kritéria, která jsou pro rozhodování nepodstatná, resp. která její výši neovlivní. Podle žalované v projednávané věci dostatečně věnovala pozornost relevantním kritériím stanoveným v § 61 odst. 2, 3 mediálního zákona. Ke spekulacím žalobce ohledně diskriminace dětí nebo mladistvých nacházejících se ve věku nad nebo pod 15 let se žalovaná nevyjádřila, neboť tvrzení žalobce nepovažovala za relevantní. Žalovaná měla jednoznačně za to, že pořady, které mohou ohrozit vývoj dětí a mladistvých, mají být zařazeny v rámci programové struktury provozovatele v čase po 22:00 hod. Jestliže provozovatel tuto povinnost nesplní, došlo k porušení zákona a náleží mu za toto porušení sankce. Při posuzování výše pokuty žalovaná vždy přihlíží k tomu, kdy, tj. v rámci času mezi 6:00 a 22:00 hod., provozovatel dotčený pořad zařadil a podle toho také určí výši pokuty. K návrhu moderace pokuty a k tvrzení, že ze strany žalované dochází k nedůvodným rozdílům při posuzování obdobných pořadů u jiných provozovatelů, žalovaná uvedla, že její povinností je posuzovat každé porušení příslušných zákonů jednotlivě a tak tomu bylo i v souzené věci. Výše uložené pokuty vyjadřuje míru ohrožovacího následku odvysílaného pořadu, jelikož odvysíláním pořadu „Kriminálka Miami“ mohlo dojít k značnému ohrožení dětí nebo mladistvých.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

V písemné replice žalobce k vyjádření žalované žalobce uvedl, že žalovaná je orgánem veřejné správy, nikoliv cenzorským orgánem, její kompetence jsou dány zákonem a nikoliv její libovůlí. Vyjádření žalované k žalobě jen potvrzuje skutečnost, že žaloba byla podána důvodně.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud provedl důkaz záznamem, ostatní žalobcem navržené důkazy soud neprovedl z důvodů uvedených níže.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 4 odst. 2 mediálního zákona v rozhodném znění Rada je správní úřad, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání a dohlíží na zachovávání a rozvoj plurality programové nabídky a informací v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání, dbá na jeho obsahovou nezávislost a plní další úkoly stanovené tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

Podle ust. § 5 písm. f), g) téhož zákona Rada ukládá sankce podle tohoto zákona (f /), monitoruje obsah rozhlasového a televizního vysílání (g /).

Podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) téhož zákona provozovatel vysílání je povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Podle ust. § 61 odst. 2, 3 téhož zákona ři ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy (odst. 2). Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu (odst. 3).

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu v rozhodném znění (zák. č. 500/2004 Sb.) podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle ust. § 68 odst. 2, 3 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení (odst. 2). V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (odst. 3).

Žalobce v podané žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nesrozumitelnost s tím, že pokuta byla žalobci uložena podle výroku žalovaného rozhodnutí za odvysílání pořadu a upoutávky, ale z odůvodnění ani ze správního spisu, konkrétně ze záznamu pořadu a analýzy, není zřejmé, že by se žalobce odvysíláním pořadu „Kriminálka Miami“ porušení povinnosti zařadit do vysílání **upoutávky**, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, dopustil. I kdyby bylo prokázáno, že žalobce zařadil **pořad** v inkriminovanou dobu, nelze z toho usuzovat, že současně porušil povinnost zařadit v předmětné době **upoutávku** na tento pořad a přitom je to z výroku žalovaného rozhodnutí zřejmé. Dále žalobce v této souvislosti namítal, že žalovaná v odůvodnění uvádí 7 nejzásadnějších, údajně násilnických scén, následně však za problémové označuje pouze 3 z těchto 7 scén. K tomu žalobce tvrdil, že jejich hodnocení a popis neodpovídá obsahu záznamu pořadu. Dále k této námitce žalobce připojil nesouhlas s tím, že by film obsahoval sexuálně explicitní scény, jak žalovaná tvrdí. Podle žalobce se žalovaná zabývala ohrožením mj. **morálního** vývoje dětí, pojem „**mravní**“ však v její definici pojmu vyložen ani zmíněn není a žalovaná žádné z vytýkaných jednání pod tento pojem nepodřazuje. Konečně žalobce k tomuto žalobnímu bodu namítal, že z žalovaného rozhodnutí ani z provedených důkazů není patrné, jak mohl pořad ohrozit fyzický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

Soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Soud má ve shodě se žalovanou za to, že ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná citovala plné znění ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, jehož porušení se žalobce dopustil, přičemž je z výrokové části patrné, že porušení této základní povinnosti provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání se žalobce dopustil odvysíláním „**pořadu**“ Kriminálka Miami v den a čas zde uvedený, nikoliv „**upoutávky**“, byť citované ust. § 32 odst. 1 písm. g) umožňuje žalované sankcionovat provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání (dále jen „provozovatel“) i za porušení povinnosti nezařazovat v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. **upoutávky**, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Závěr o tom, že je žalobce sankcionován za odvysílání „**pořadu**“, nikoliv „**upoutávky**“, je podle stanoviska soudu nade vší pochybnost patrný z odůvodnění rozhodnutí, kde žalovaná podrobně popisuje, v čem spatřuje porušení zákona odvysíláním „**pořadu**“ žalobcem. Soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že je správné rozhodnutí vnitřně rozporné, že vykazuje textové a formulační nedostatky a nejasnosti, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s podklady pro rozhodnutí, zejména se záznamem odvysílaného pořadu a vyjádřením žalobce k oznámení o zahájení správního řízení. Žalobci nebyla uložena pokuta za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) odvysíláním „**upoutávky**“, ale za odvysílání „**pořadu**“ a žalobou napadené rozhodnutí bylo podle stanoviska soudu vydáno v souladu s ust. § 68 odst. 2, 3 správního řádu, neboť ve výrokové části je uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno označení účastníků podle § 27 odst. 1. V odůvodnění rozhodnutí jsou pak uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud k tomu pro stručnost na obsah žalobou napadeného rozhodnutí k této žalobní námitce odkazuje. Pro úplnost soud dodává, že žalobce nemohl být na pochybách o tom, zda mu byla uložena pokuta za odvysílání „ pořadu „ či „ upoutávky“, neboť již z oznámení o zahájení správního řízení (ze dne 29.2.2008) musel seznat, jaké jednání je předmětem zahájeného správního řízení a za jaké jednání mu uložení pokuty hrozí, neboť žaloavné zde výslovně opakovaně označuje „ **pořad** „ Kriminálka Miami. Tomuto závěru svědčí i vyjádření žalobce (ze dne 27.3.2008), kde se k odvysílání „**pořadu**“ vyjadřuje.

Žalobce v této souvislosti dále tvrdil, že žalovaná označila za problémové části pořadu zpočátku 7 scén a následně v odůvodnění svého rozhodnutí považovala za problematické z počtu 7 již jen 3 scény, a sice scény vraždy, scény z pitevny a scény přiznání pachatele. K tomu žalobce učinil nesporným, že scény v pořadu zařazeny byly, měl však za to, že popis scén a jejich hodnocení neodpovídá obsahu záznamu pořadu.

Soud ani toto tvrzení žalobce nepovažuje za opodstatněné. Jak totiž vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je z jeho koncepce písemného vyhotovení patrné, jak probíhalo správní řízení o pokutě udělené žalobci od jeho zahájení, jaké scény se žalované jevily problematické z hlediska ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona s konkrétním vymezením těchto scén, jak se žalobce jako účastník řízení k oznámení o zahájení správního řízení vyjádřil a jaké námitky vznesl (bod I žalovaného rozhodnutí). Dále je zřejmé, že žalovaná provedla důkaz záznamem a dospěla ke stanovisku, které problémové části pořadu považuje za rozporné s ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, přičemž tyto části pořadu vymezila časem, označením (scéna vraždy, scéna z pitevny, přiznání pachatele), jednotlivé scény podrobně popsala a soud neshledal v tomto popisu scén rozdíl oproti obsahu záznamu pořadu, jehož důkaz shlednutím provedl při ústním jednání.

Žalobce dále namítal, že film neobsahuje sexuálně explicitní scény, ačkoliv na to žalovaná poukazuje v části II odůvodnění svého rozhodnutí v reakci na námitku žalobce uvedenou ve vyjádření k zahájení správního řízení, kdy uvedl, že film byl vysílán v pracovní

den, kdy děti a mladiství, kteří by mohli být cílovou skupinou, televizní vysílání obvykle nesledují. K tomu žalovaná uvedla, že toto tvrzení není relevantní, neboť byl předmětný pořad obsahující „sexuálně explicitní scény“ vysílán v odpoledních hodinách a mohl ohrozit neurčitý počet dětí nebo mladistvých, kteří byli právě v danou chvíli před televizním přijímačem.

K tomu soud uvádí, že byt' byl předmětný pořad provozovatelem vysílán v pracovní den, stalo se tak však v době od 17:35 hod., tedy v době od 6:00 hod. do 22. hod., kdy ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona vysílání pořadu tohoto typu provozovateli zapovídá. Naproti tomu soud přisvědčuje žalobci, že pořad sexuálně explicitní scény neobsahuje, resp. z podkladových materiálů, jímž je i záznam materiálu na DVD, není zřejmé, které sexuálně explicitní scény má žalovaná na mysli, její stanovisko je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Žalovaná se tak dopustila vady řízení, která je však s ohledem na jinak zcela přesvědčivé a dostatečně odůvodněné závěry žalované o spáchání správního deliktu žalobcem porušením ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona nevýznamná a nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Je však třeba, aby se žalovaná při svém budoucím rozhodování těchto, byt' méně závažných procesních pochybení vyvarovala.

Žalobce poukazoval na to, že v části II a III odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaná provádí definici pojmu, avšak pojem „mravní“ vyložen ani zmíněn není, žalovaná pouze vyslovuje názor na slovo „morální“, přičemž žádné z vytýkaného jednání pod tento pojem nepodřazuje.

Soud námitku nepovažuje za opodstatněnou. Je tomu tak proto, že byt' ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona uvádí termín „mravní“ vývoj dětí a mladistvých, je z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemného vyjádření žalované k podané žalobě zřejmé, že se žalovaná z důvodu přesvědčivosti a zřetelnosti své správní úvahy zabývala mj. definicí pojmu „morální“ vývoj dětí a mladistvých a vyšla přitom z čl. 7 odst. 2 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi, který obdobně jako citované ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, tedy národní úpravy ČR, zakotvuje zákaz zařazovat do vysílání všechny části programu, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či „morální“ vývoj dětí a dospívajících v čase kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat. Z toho je patrné, že evropská právní úprava a národní právní úprava používá různé právní pojmy „morální“ či „mravní“ pro vyjádření téhož, tj. z principu a zásad správného chování, jimiž se člověk řídí z vnitřního přesvědčení o tom, jak jednat, aby bylo jednání správné, resp. aby bylo přípustné pro ostatní členy společnosti. Jedná se o součást principu, podle něž se má lidské jednání a rozhodování hodnotit. Slovo „morálka“ z latinského moralitas, resp. česky „správné chování“, se někdy používá jako synonymum pro mravnost a etiku a v běžné řeči tak jsou všechna tato tři slova synonymem pro vyjádření požadavku na správné jednání člověka v lidském společenství. Žalovaná tedy nepochybila, pokud vykládala pojem „morální“, neboť tím vyložila i obsah pojmu „mravní“. Žalobce se rovněž mýlí, pokud tvrdí, že žádné z vytýkaných jednání žalovaná pod tento pojem nepodřazuje, neboť z obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí je nadevší pochybnost zřejmé, že žalovaná používá výklad jednotlivých pojmů mediálního zákona ve vztahu k projednávané věci právě proto, aby její správní úvaha byla zřetelná a přesvědčivá, a činila tak při posouzení jednání žalobce, za které mu udělila sankci, a které v napadeném rozhodnutí přesně vymezila (bod III rozhodnutí), jako scénu vraždy, scénu z pitevně a scénu, kdy se pachatel přiznává.

Pokud žalobce v dalším žalobním bodě označeném jako 2) namítal vadu řízení spočívající v absenci skutkového materiálu pro skutkový závěr žalované, přičemž tato okolnost mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a konkretizoval, že chybí podklady pro závěr žalované o tom, že v inkriminovanou dobu odvysílal upoutávku, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí a dále, že chybí podklady pro závěr žalované o tom, že mohl odvysíláním

pořadu ohrozit mravní vývoj dětí a mladistvých, pak k tomu soud uvádí, že své stanovisko k užití pojmů „pořad“ a „upoutávka“ tak, jak byly vymezeny žalovanou ve výroku a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, uvedl již shora v odůvodnění rozsudku. Námitka absence podkladů pro závěr žalované o tom, že žalobce mohl odvysíláním pořadu porušit ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona je žalobcem formulovaná obecně a soud proto rovněž v obecné poloze uvádí, že po přezkoumání podkladů správního řízení a žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i po provedení důkazu shlednutím záznamu předmětných scén pořadu při ústním jednání, nemá pochyb o tom, že sankce byla žalobci uložena po právu. Soud se ztotožňuje se skutkovým i právním posouzením žalované, která dospěla k závěru o tom, že odvysílané scény pořadu mohly ohrozit zejména psychický, příp. morální vývoj, (traumatizovat děti a mladistvé a snížit jejich práh citlivosti při vnímání násilí), neboť pořad byl zařazen do vysílání mezi 6:00 hod. a 22:00 hod.. Soud k tomu ve shodě se žalovanou zdůrazňuje, že podle zákona postačuje možnost, že k faktickému ohrožení může i když nemusí dojít a že žalobcem odvysílaný pořad mohl ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých, přičemž pro porušení zákonného ust. § 32 odst. 1 písm. g) postačuje jedna z komponent vývoje dítěte. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalované o tom, že problémové části pořadu (scéna vraždy, scéna z pitevny a přiznání pachatele) jsou expresivní až naturalistické a že jsou natočeny s popisným naturalismem, který může u citlivějšího jedince vyvolat psychické trauma. Naopak na jedince agresivnějšího založení může bezcitné chování antihrdinů působit dojmem glorifikace krutosti. Rovněž úsudek o tom, že zvrácená přirozenost, s jakou se v pořadu vraždí, může mít pro psychiku takového jedince až návodný charakter, přičemž je třeba vnímat i řadu dalších okolností jako je odlišný přístup dětí ke sledování pořadu, že dítě se může u vysílání pořadu ocitnout zcela náhodně, např. pouze u určité sekvence pořadu či vyobrazení, že každé dítě či mladistvý má odlišné rodinné a sociální zázemí a ne všichni rodiče či jiné osoby vysvětlují dítěti podstatu pořadu, případně jeho konkrétních částí a že se tedy děti a mladiství nemusí s obsahem pořadu vypořádat ve vztahu k jeho celku, je logický a odpovídá podkladům, které jsou obsahem správního spisu.

Žalobce dále namítal, že postupoval při zařazení pořadu v legitimním očekávání, měl být podle § 59 mediálního zákona upozorněn a měla mu být stanovena lhůta k nápravě. Poukazoval na to, že pokud žalovaná v odůvodnění uvádí jako konkrétní porušení pořad Big brother, odvysílaný 21.10. 2005, pak že toto správní rozhodnutí dosud není v právní moci, stejně tomu tak je s pořadem Střepiny, Annonce, pořadem Kriminálka Las Vegas, odvysíláno dne 17.5. 2007, kdy bylo navíc rozhodnutí žalované doručeno až po odvysílání pořadu Kriminálka Miami. Pořad Záhada vyvoleného je předmětem kasačního řízení u NSS. K pořadu Texasský masakr motorovou pilou byl žalobce upozorněn na obsah upoutávky na tento horror s tím, že byla vysílána v časovém pásmu sobota 12:00 hod., a proto se žalobce pro příště vyvaroval toho, aby pořady a upoutávky s takovýmto obsahem byly zařazovány v uvedenou hodinu v den pracovního klidu. Podle žalobce upozornění žalované, která uvedla v žalobou napadeném rozhodnutí, nemohlo plnit preventivní funkci, žalobci nebyla dána možnost své jednání změnit, závadný stav napravit a vyhnout se uložení trestu. Žalobce evidentně po upozornění, že ve vysílacím čase sobotního poledne je třeba předpokládat i přítomnost diváků nejmladších věkových kategorií, zařadil předmětný pořad do vysílání v podvečerní hodinu právě v legitimním očekávání, že ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona neporušuje.

Ani tato žalobní námitka není důvodná. Podle obsahu žalovaného rozhodnutí, jakož i spisového materiálu, byl žalobce ve smyslu § 59 mediálního zákona na porušení povinnosti § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona v minulosti upozorněn a byl již také sankcionován, přičemž tuto povinnost porušil opakovaně. Žalovaná uvedla konkrétní porušení, resp. konkrétní pořady s datem jejich uvedení a výší pokuty, která byla žalobci uložena. Také

soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že byl žalobce za porušení citovaného ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona v minulosti již sankcionován a nepřisvědčuje názoru žalobce, že měl být po odvysílání předmětného pořadu na porušení mediálního zákona nejprve upozorněn. K tomu soud poukazuje na již ustálenou rozhodovací praxi soudů správního soudnictví podle které k naplnění účelu ust. § 59 plně postačí, pokud byl žalobce na porušení předmětné povinnosti upozorněn v minulosti, je přitom nerozhodné, zda žalobce upustil od vysílání v sobotu v poledních hodinách a přesunul vysílání na páteční podvečerní hodiny, neboť v obou případech ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, zakotvující povinnost nezařazovat pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých v době od 6:00 hod. do 22:00 hod., porušil. Podle rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 4As 34/2007 je třeba vnímat „upozornění“ ve smyslu § 59 mediálního zákona v materiálním smyslu, tedy jako předání informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá z obsahu správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí (str. 9) byl v projednávané věci žalobce žalobce na porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona upozorněn opakovaně a „informace“ o porušení zákona mu tak byla předána. Nejméně u pořadu „ Záhada Vyvoleného“ se jedná o sankci pravomocnou a pro užití institutu dle § 59 mediálního zákona žalovanou v nynějším správním řízení je nerozhodné, zda je uložena sankce předmětem kasačního řízení u NSS, jak žalobce tvrdí, či nikoli. podstatné je, že se žalobci upozornění dle § 59 mediálního zákona včas dostalo.

Soud rovněž odmítá námitky žalobce stran nezákonnosti a překročení mezí správního uvážení při ukládání pokuty a jeho tvrzení o tom, že jeho skutkový stav nemá dostatečnou oporu v provedených důkazech, resp., že závěr učiněný z nich neplyne. Podle stanoviska soudu žalovaná postupovala v souladu se zákonem, kdy posuzovala kritéria, jimiž je vázána při ukládání pokut ve smyslu ust. § 61 odst. 2, 3 mediálního zákona ve spojení s ust. § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona, podle kterého žalovaná uloží pokutu od 20.000,- Kč do 10.000.000,- Kč provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 6:00 hod. do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Při ukládání pokuty žalovaná přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy a stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná kritéria pro stanovení výše pokuty, tedy kritéria relevantní v projednávané věci, zohlednila a v souladu se základy logického myšlení uvážila v mezích správního uvážení a přezkoumatelným způsobem, proč žalobci za odvysílání předmětného pořadu uložila sankci ve výši 300.000,- Kč, kdy přihlédla k tomu, že program NOVA je plnoformátovým programem, žalobce provozuje celoplošné vysílání, hodnotila povahu odvysílaného pořadu a zabývala se mírou zavinění, přičemž za přitěžující považovala, že pořad byl odvysílán v pracovní den od 17:35 hod., tedy v hlavní vysílací čas, jakož i ke skutečnosti, že žalobce porušil zákonnou povinnost opakovaně, ačkoliv na její porušení v minulosti upozorněn a byl již také sankcionován. Při své úvaze žalovaná považovala za nejdůležitější dbát ochrany dětí a mladistvých před vysíláním pořadů, které mohou ohrozit i jejich vývoj. Otázkou finančního prospěchu se nezabývala, neboť jeho konkrétní výši se nepodařilo zjistit. Žalovaná tak v souladu s rozhodovací praxí správních soudů použila jednotlivá zákonná kritéria a aplikovala je na projednávanou věc, přičemž přihlédla ke konkrétním aspektům dané věci, tedy neužila zákonná kritéria pro uložení pokuty formalisticky a povrchně. Námitky, které žalobce proti odůvodnění aplikace jednotlivých kritérií na posouzení předmětného pořadu

vznesl, soud nepovažuje za relevantní, neboť má za to, že je nerozhodné, zda konkrétní chování provozovatele vysílání je podřazeno pod kritérium „postavení provozovatele na mediálním trhu“, či „povaha vysílaného programu“, neboť obsah jednotlivých kritérií se zčásti překrývá a provozovatel může naplnit jednotlivá kritéria zčásti stejným chováním, které v kontextu s dalšími skutečnostmi vytvoří správní úvahu o stanovení výše pokuty jako celek. Lze tak uzavřít, že úvahy, které žalovanou vedly k uložení pokuty žalobci ve výši 300.000,- Kč, jsou v žalobou napadeném rozhodnutí popsány dostatečně srozumitelným a určitým způsobem a soud se s nimi plně ztotožňuje. Soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci výše trestu či upuštění od potrestání, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě s ohledem na shora uvedené důvody nedošlo.

Pokud žalobce v souvislosti s námitkami proti výši uložené pokuty poukazoval na to, že žalovaná není orgánem, jimž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu televizního vysílání a nemá hodnotit pořad pouze z hlediska části veřejnosti a části rodičů, soud k tomu uvádí, že žalovaná nijak nevybočila ze zákonné úpravy, když k hodnocení možného ohrožení přistoupila z pohledu rodičů a veřejnosti. K tomu soud připomíná ust. § 4 odst. 2 mediálního zákona, podle kterého Rada jako ústřední správní úřad, mj. plní další úkoly, stanovené tímto zákonem. Podle ust. § 5 písm. f), g) monitoruje obsah rozhlasového a televizního vysílání a ukládá sankce podle tohoto zákona, tedy je veřejnoprávní institucí, která mj. kontroluje dodržování povinností stanovené mediálním zákonem provozovatelům, tedy i žalobci. Žalovaná je kolektivní orgán a pokud k hodnocení předmětného pořadu přistoupila i z pohledu rodičů a veřejnosti, pak právem užila obecnou zkušenost danou jednotlivým členům žalované jako rodičům, dospělým osobám, jako skutečnost obecně známou ve smyslu ust. § 50 odst. 1 správního řádu, a kteří z pohledu své životní zkušenosti zhodnotili předmětný pořad jako rozporný s ust. § 32 odst. 1 písm. g) a dovodili, že odvysíláním předmětného pořadu byl tento ohrožovací delikt naplněn v plném rozsahu. Pokud žalobce tvrdil, že žalovaná při úvaze o výši pokuty nepřihlédla k závažnosti věci, pak soud poukazuje znovu na odůvodnění výše pokuty, kde se žalovaná mj. zabývá okolnostmi, které považuje za přitěžující, přičemž soud znovu zdůrazňuje, že kritérium závažnosti věci prolíná do posouzení jiných kritérií rozhodných pro uložení výše pokuty a na úvahu žalované o výši pokuty je třeba hledět jako na jeden celek. Neobstojí ani poukaz žalobce na holandský klasifikační systém audiovizuální produkce a jiné věkové hranice pro vysílání obdobného typu pořadu. Za rozhodné je třeba považovat rozhodné znění ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, které žalobce porušil.

Soud nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazů tak, jak byly označeny v podané žalobě s výjimkou důkazu zvukově obrazovým záznamem předmětného pořadu, který provedl při ústním jednání jeho shlednutím. Ostatní důkazy soud neprovedl, neboť považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný, přičemž se jedná o posouzení právní otázky, pro jejíž zodpovězení se provádění dalších důkazů soudu jevílo nadbytečným.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Zamítavý výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. dubna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková